

MÉG TÖBB KALAND, MÉG ERŐSEBB
HATALOM ÉS SZENVEDÉLY!

TÜZVARAZSLÓ

• NEGIN 2 •

fine selection

ASHLEY CARRIGAN

ASHLEY CARRIGAN

TÜZVARÁZSLÓ

NEGIN 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ FEJEZET

A MAGASBA KÚSZÓ LÁNGOSZLOPOK sárga és vörös fénybe vonták az esti utcát. A tűz hangos, pattogó morajlása felverte a környéket. A forróság és füst fullasztóvá tette a levegőt. A báméskodók köhögve húzódtak hátrébb, de a pokolbéli látvány mégis odaszegezte őket a járdára.

Az épület gyakorlatilag teljes egészében megsemmisült. A lángnyelvek lassan felemésztették az egykor szép és elegáns házat.

Negin a társaival együtt az utca szemközti oldaláról nézte a jelenetet. Ő és a szőke Olivia a kocsijának dőlve ácsorogtak, míg Kazuo fel s alá járkált. Már vagy másfél órája kísérték figyelemmel az eseményt. Mindannyian Corneliusra váरोkoztak.

A tűzoltók kemény munkával harcoltak a lángokkal, de valahogy a tűz mindig újra erőre kapott. A ház recsegő, ropogó hangokkal fokozatosan adta meg magát, és beomlott.

Negin nem hitt a véletlenekben. Ahhoz ő már túl sok mindent látott. Ezen az estén nekik dolguk lett volna ebben a házban. A megbízatásuk ide szólt, az egyik helyi démonkolónia vezetőivel volt találkozójuk. A Széthi démonok fontos és értékes információkat ígértek az Oroszlán Szövetségnek cserébe a háborítatlanságukért. Leleplező adatokat kínáltak fel egy titokzatos és nagy hatalmú személyről, aki vezérelte a Szövetséget, és uralomra akart törni. Negin és a társai

egyezséget kötni érkeztek, de mire befordultak az utcába, a ház már jávában égett. Lehetetlen volt bejutni, felért volna egy öngyilkossággal.

A tűz most megváltoztatott mindent, és az épülettel együtt lerombolta a békés egyezkedés lehetőségét, amihez egyébként igen nagy reményeket fűzött a Szövetség. Senki sem hitte, hogy a lángok baleset következményeként harapóztak el, és a Széthi démonok nem voltak elnéző tárgyalófelek.

Negin nézte a tűzoltók meddő küzdelmét, miközben a tűz sikeresen bevégezte a pusztítást.

– Ez a tűz nem szokványos – dörmögte, és a melegtől meg a füsttől hunyorogva nézett végig az utca teljes hosszán. – Valami nem stimmel.

Kazuo megtorpant, és feléje fordította az arcát. Szép ázsiai vonásain vibrált a lángok tompa fény-árnyék játéka.

– Azért nem is lehet olyan könnyen eloltani. A tűzoltók a mi embereink. A Szövetség semmit sem bíz a véletlenre. Nem kockáztatják, hogy civilek kerüljenek a démonfészek közelébe. Senki sem láthatja, ami ott van, egyetlen avatatlan sem.

Negin lehunyta a szemét, és az orrfacsaró, savanyú füstbe szagolt.

– Mágiát érzek. Nagyon gyengén ugyan, de itt van.

Olivia bólintott.

– Így igaz. Nem akarok arra gondolni, hogy valaki csapdát akart állítani nekünk, és csak azért úsztuk meg, mert késve érkeztünk – mondta a szőke lány. Ez a szelídnek látszó babaarc másokat megteveszthetett, de Negin tudta, hogy a lány halhatatlan, és az örökké változatlan, tizenéves külső valójában egy kegyetlen harcost rejtett.

Megrázta a fejét.

– Nem tennének ilyet, ez felérne egy hadüzenettel. Az az érzésem, hogy komolyabb dolgok húzódnak a háttérben.

– Ismered a Széthi démonok természetét. Simán lehet egy seregni ellenségük, akikkel már összekülönböztek az arroganciájuk miatt. Ezek nem értik a mai kor szellemét – vont vállat Olivia, mire Negin meglepve nézett a lányra. Fura ezt egy halhatatlan szájából hallani. – Megvetik a modern időket, nem is akarnak beilleszkedni. Látszik, hogy az ősi Egyiptomból származnak, szívük szerint még most is az ókort vinnék tovább a maga nyers és brutális egyszerűségével. Ráadásul jól szervezettek, céltudatosak, és nem hódolnak be senkinek. – Olivia könnyed mozdulattal a levegőbe intett. – A kolónia tagjai akár most is itt ólálkodhatnak körülöttünk, mert saját szemükkel akarják látni, mi történik az anyaházukkal.

Negin körbepillantott az utcán.

– Nekem még nem volt dolgom velük. Nem is biztos, hogy felismerném őket.

– Ha meglátsz egyet, tudni fogod. Kecsesek, macskaszerűek. A külsejük kisebb deformitásokkal tér csak el az embertől. Kissé hosszúkás koponyaforma, nagyobb szemrés, hosszabb végtagok, de mindez ügyesen álcázható. Inkább sötétedés után aktívak, és jól el tudnak vegyülni. A meleg vérű emlősök belső szerveit szeretik a legjobban: a szívet, májat, vesét, az agyvelőt. Ezt az ősi szokásukat még Egyiptomból hozták magukkal. Jó kapcsolatot ápolnak a kórházakkal és a halottasházakkal. Utólag senki nem kutatja, hogy az elhamvasztott embereknek vajon megvoltak-e a belsősegei.

– Ó, kérlek! Forog a gyomrom – fintorgott Negin, és olyan torokhangot adott ki, mintha öklendezne.

– A jégsekreányeik és hűtőkamráik zsúfolva vannak. Ezeket nem szabad látniuk a civileknek, miután az utolsó láng is kialszik, és a démonok maradványait sem – jelentette ki Olivia.

Negin a mellettük csendben álldogáló Kazuóra pillantott. A japán férfi azon kivételes személyek közé tartozott a szervezeten belül, akik nem rendelkeztek semmilyen misztikus hatalommal. Olyan kitűnő harcos volt, aki az elszántságával és a kitartásával vívta ki magának a helyet a szervezetben. Ő volt a tökéletes gyilkos, a hűséges katoná. Neginnel együtt végezték el a feladatokat, amikkel a Szövetség megbízta őket.

Hiába dolgoztak együtt már egy ideje, Negin még mindig úgy érezte, hogy alig ismeri a társait. Még az idős kelta druidát, Cornelius sem, aki a vezetőjük volt. Az Oroszlán Szövetség soraiban mindenki gondosan ügyelt rá, hogy ne fedjen fel mindent önmagáról. Hallgatóságos szabály volt ez, és mindannyian betartották, hiszen még egymásban sem bíztak meg tökéletesen.

Negin eleinte feszült és bizonytalan volt az új társai között. Attól tartott, hogy nem tud megfelelni az új elvárásoknak. De be kellett látnia, hogy a korábbi szellemvadászcsapatba nem térhetett vissza, túlnőtt rajtuk, és inkább csak árt nekik a hatalmával. Olivia és Kazuo nem lettek olyan barátai, mint amilyenek Weimar és Otis voltak régen, és Cornelius sem lett olyan mentora, mint Matilda volt oly sok éven keresztül. Elvégezték, amit rájuk bíztak, azután ment mindenki a maga dolgára.

A ház feketére égett tartógerendái gyászos csontvázként meredtek a májusi este sötétjében. Az utolsó kis lángok kihunytak, az izzó paraszak kihűlt. Csak a bűz és a pusztulás maradt, ahogy mindent eláztatott a slagokból kilocsolt víz, és fekete latyakká változott az egész terület.

Kazuo a közeledő kocsira bökött.

– Megjött Cornelius.

Mindannyian az érkező fekete Fordra figyeltek. Az ős hajú Cornelius könnyed mozdulattal szállt ki a járműből. Egy másik férfi is érkezett vele. Magas, barna hajú, jóképű fickó volt, és öltönyt viselt. Az elegáns megjelenése különösen festett a romok előtt.

Végignézték a ház maradványain, felmérték a helyzetet, azután Cornelius köszöntötte a társait, és meghallgatta a rövid beszámolójukat arról, mit tapasztaltak a helyszínen. Többnyire Kazuo és Olivia beszéltek. Negin lefoglalta a különös megérzés, amit az első pillanattól tapasztalt, amikor az idegen férfi kiszállt az autóból. A levegőben ott vibrált a változás, egy új energia, amit ez a pasas hozott magával. Miért is lepődik meg? Megtanulhatta, hogy a Szövetség berkein belül sok különös figura megfordul. Talán egy átlagos ember sincs közöttük, elvégre azokból nem lehet elég hasznot húzni, és a titkos szervezet mindenkit eszköznek tekintett.

Akármilyen hatalom volt a férfi birtokában, nagy igyekezettel és körültekintéssel álcázta. Csakhogy egy félisten előtt ez hiábavaló próbálkozás maradt.

Negin tekintete egyetlen pillanatra összetalálkozott a férfiéval, aztán az már el is fordult, és a romos ház maradványai felé indult. Többé rájuk sem hederített.

Úgy tűnt, Cornelius nem kíván magyarázatot adni a társainak az idegen személyével kapcsolatban.

– Itt várakozzatok, amíg végzünk! – intett, és a fickó után eredt.

Begyalogoltak a porig égett falmaradványok közé a füstös, latyakos káoszba, és mindent alaposan megnézték.

A tűzoltók már összeszedték a felszereléseiket, és hátrébb húzódtak a ház közeléből.

– Mit csinálnak? – kérdezte Negin.

Olivia közelebb hajolt hozzá, hogy a válluk majdnem összeért, és suttogva válaszolt.

– Megvizsgálják a helyszínt, a démonok maradványait, és nyomokat keresnek. Ebből politikai viszály lehet, ha nem tisztázzuk magunkat. Bárki is tette ezt, azt hiszem, igazából ez a fő céljuk. Minden csak ezután következik a sorban. Ha csak a gyanú szikrája felmerül, hogy benne van a Szövetség keze ebben, a diplomáciai kapcsolatnak vége. Minden egyes halott Széthi démonért cserébe elvesznek egyet közülünk.

Negin bólintott, de közben az idegent figyelte, aki természetes könnyedséggel és magabiztossággal járkált a romok között.

– Ki ez a férfi?

– Nem tudom – felelte Olivia.

Negin azonban érezte, hogy a szőke lány nem mond igazat.

Miután Cornelius és az idegen végeztek a szemlével, visszaindulnak a kocsihoz. A fickó beült, Cornelius pedig a társaihoz lépett. Gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Öt testet találtunk. Itt és most nem taglaljuk ezt tovább. A környéken túl sok Széthi ólálkodik. Ne hergeljük őket a jelenlétünkkel, és ne adjunk lehetőséget az összecsapásra! Erre most nagyon nincs szükség. Ma estére végeztünk. Tűnjünk el innen! Holnap este hétkor találkozunk a gyülekezőhelyen. – Az idős férfi ezzel elfordult tőlük, a kocsihoz ment, beült a másik fickó mellé, és elhajtottak.

Kazuo a vállá felett nézett utánuk.

– Valaki nagyon keresztbe akar tenni a Szövetségnek.

Negin figyelmét viszont nem a távolodó autó kötötte le. A szemé sarkából mozgást vett észre a füstölgő romok között, hátul, ahová alig ért el az utcai világítás.

Valaki lopakodott a sötétben. Egy alak osont fedezékként használva a falak maradványait. Törzsét meggörbítve haladt, amíg végül

kijutott az utcafrontra. Ott fejét oldalra kapva felmérte a bámész-
kodó emberek csoportjait, a pakolászó tűzoltókat, és az ellenkező
irányba lódult.

Negin halkán szólalt meg:

– Kazuo! Nézd!

A férfi követte a tekintetét, és rögtön észrevette a fekete alakot.
Negin is rájött, hogy az egy Széthi démon. Magas, vékony termete és
jellegzetesen hosszú végtagjai elárulták a kilétét. Fekete kopasz kopo-
nyáján tompán fénylett az utcai világítás.

A démon mintha csak megérezte volna őket, egyenesen rájuk me-
redt. Olyan sebesen lendült előre, mintha rugó lenne a lábaiban. Fu-
tásnak eredt az úttesten.

Negin kirántotta a kezét a farmerja zsebéből, és a társára lesett.

Kazuo ravasz vigyorral biccentett.

– Rock 'n' roll, bébi! – mondta, és már ugrott is a démon után.

Negin alig tizedmásodperccel utána moccan meg, hogy kövesse.

Rohanni kezdtek az embereket kerülgetve, egyetlen pillanatra sem
tévesztve szem elől a fekete alakot. Úgy nyargaltak végig az utcán,
mint a versenylovak.

A démon jókora előnnyel járt előttük. Hosszú lábai, agárkarcsú
testfelépítése hozzásegítették, hogy széleseben haladjon. Kazuo és
Negin pattanásig feszülő izmokkal száguldottak mögötte, hogy ne
maradjanak le, és tartani tudják az iramot.

Negin torka és a tüdeje égett, a szíve dübörgött a mellkasában, de
kítartott, mert nem akarta elszalasztani a démont. Az utcalámpák, a
kivilágított kirakatok és az esti gyér forgalom fényes villanásokként
süvítettek el mellettük. Teljes sugárútnyi hossz volt már mögöt-
tük, és az átkozott démon csak robogott tovább, ugyanolyan sebes-
séggel.

Neginnek kezdett szúrni az oldala; ma estére nem tervezett hosszútávfutást. Egyébként is utált futni. Hogyan lesz egy tervezett diplomáciai tárgyalásból tűzvész, majd agárverseny?!

A mellette rohanó Kazuóra pillantott. A férfi erősen zihált, de kirtartott. A Széthi démon szintén, úgy látszott, nagyon meg akarta úszni, hogy elkapják. Hirtelen balra kanyarodott, befordult egy mellékutcába. Ezzel a lépésével elszámította magát. Negin tudta, hogy eljött a cselekvés ideje. A mellékutcában nem lesznek szemtanúk, és végre használhatja a hatalmát.

Befelé koncentrált, kizárta a rohanás okozta fizikai fájdalmakat, és amint ők is elérték a mellékutcát, előhívta az erejét. Ráküldte a démonra, és befogta vele a testét, körülfonta, mintha kötelet vetne a törzse köré. Az erő visszahúzta, lelassította a demont. Hiába emelte a lábait, hiába állt ellen minden elszántságával, nem tudta lerázni magáról a lány hatalmát. Hangosan vonyított, és zihálva görnyedt előre.

Kazuo érte el elsőként. Annyira vitte a lendülete, hogy megtaszította a demont, és csaknem fellökte. A démon hátraugrott, a vállá megfeszült, nagy szeme veszélyesen villogott, mint egy vadállatnak.

Negin kartávolságon kívül maradt, nem ment közelebb hozzá. Ez a Széthi démon egy kiszámíthatatlan, alattomos dögnek tűnt.

– Nyugalom! – A lány maga elé tartotta a nyitott tenyerét, hogy valamelyest lecsillapítsa a demont. – Láttad, igaz? – Alig bírta beszélni, annyira kiszáradt a torka a futástól és a szapora légvételektől.

A démon keskeny arcán megcsillantak a vérző égési sebek. A ruházata is szakadt és égett volt. Ezek szerint ő is bent tartózkodott a házban, és egyedüli túlélőként sikerült megúsznia a tüzet. Dühtől eltorzuló képpel lesett egyikükről a másikra.

– Eresszetek el! – morogta érdes hangon.

– Beszélj! Mi történt? – unszolta Negin.

Kazuo közelebb lépett, biztosan, hogy a társát védje, ha szükséges, és hogy megállítsa a démon, ha menekülni próbálna.

– Ki gyújtotta a tüzet? Megtámadtak benneteket? – kérdezte a férfi.

– Ti voltatok! Egy közületek! Hazudtatok! A Szövetség ideküldte a merénylőjét! Rászedtetek minket, és kivégeztétek a vezetőinket! – dühöngött a démon. Hörgő hang tört fel a torkából, ahogy toporogva lesunyta a fejét. – Bejött, nyájas volt, aztán azonnal támadott. Felgyújtotta a társaimat, utána a bútorokat, a függönyöket és az egész épületet.

– Ki volt az? – kérdezte Negin.

A démon egyenesen a szemébe nézett.

– Olyan volt, mint te! Hazug gyilkosok vagytok! – Azzal nekironzott. Olyan erővel vágott az arcába, hogy Negin a betonra rogyott. Megütötte a térdét és felhorzsolta a tenyerét. Az égő fájdalomtól felszisszent. Dühös lett magára, amiért felkészületlenül érte a támadás. Általában ő volt, aki a démonokat megtáncoltatta, és nem fordítva.

Kazuo lendült, és megcsapta a démon, mire az visszaütött. Mindkettejüknek pokoli ereje volt, így a találataik nyomán vér serkent. Kazuo nem hagyta magát, újra behúzott a démonnak, éppen a megégett arcfelére.

Negin talpra állt, és igyekezett kizárni a tudatából a térdébe és az arcába nyilalló fájdalmat. Tudta, hogy a teste majd begyógyítja a sebeket, de ez egy kis időbe telt, és most még sután mozgott.

Próbált a közelükbe kerülni. A démon két kézzel megragadta Kazuót, és elhajította. A férfi pár méterrel odébb csattant az aszfalton. Csak a szerencséjén múlt, hogy nem vágta oda a koponyáját.

A démon elkapta a lány torkát, és hosszú ujjával bilincsbe zárta, elzárva a légutait. Negin tehetetlenül vergődött a markában, ahogy a lény szorongatta, ropogott minden apró porc a gégéjében. Hiába

tátogott, nem kapott levegőt. Egyenesen a démon képébe meredt. Tudta, hogy ez az alak a következő másodpercben kitöri a nyakát. Kazuónak addig még arra sem lesz ideje, hogy talpra álljon. Negin kétségbeesve kapott a nyaka köré záruló kemény, csontos ujjakhoz, de a kaparászással nem sokra ment.

A levegője fogytával kezdett elhomályosodni körülötte a világ. Nem sikerült az erejére összpontosítania, mert forró pánik kúszott az elméjébe, csak arra tudott gondolni, hogy talán most megfullad.

Egy utolsó, kétségbeesett ötletként a könyökével belevágott a démon mellkasába. A mozdulatba belevitte minden hatalmát, amit még képes volt kipróbálni magából. A démon kiáltva meggörnyedt, és a fájdalomtól dermedten elengedte a nyakát.

Negin köhögve szívta be a levegőt, de mielőtt megtehetette volna a következő mozdulatot, valami elsuhant az arca mellett, a szele meglebbentette a haját. A következő pillanatban a démon nyakából már egy széles penge állt ki, ami átdöfte a torkát. A fegyver csak centikkel kerülte el Negin fejét. A következő pillanatban a penge lenyeste a fekete démonfejet a nyakról, a vér telibe spriccelte Neginre. A Széthi teste hangos puffanással omlott a földre a meredt szemű fej mellé.

A pillanat lelassult, ahogy a lány megfordult, és rámeredt az idegenre, aki a kardot tartotta.

Magas, izmos férfi állt mögötte. Rövidre nyírt szőke haja és vízkék szeme volt. Tetszetős vonásai ellenére sütött róla, hogy kemény harcokban edzett fickó, és nem hobbiharcművész. Neginnek másodpercek alatt kellett felmérnie a helyzet fordulatát. Felkészült rá, hogy ha kell, szembeszáll ezzel az alakkal.

Közben a szeme sarkából látta, hogy Kazuo feltápászkodott a földről, és gyanakodva mellé lépett, hogy megvédhesse. Negin farkasszemet nézett az idegennel, aki aprót biccentett.

– Szívesen! – mondta derűs arccal, mintha szórakoztatná a szituációt.

Negin torka még mindig sajgott. Akaratlanul is odaemelte a kezét a nyakához, ahogy megszólalt.

– Miért is? Amiért megakadályoztad, hogy kivallassuk? – Hátrébb húzódott a férfitől, majd Kazuóval bizalmatlanul figyelték, ahogy az könnyed mozdulattal lehajol, és a halott démon gúnyájában megtörli a véres pengét, majd felegyenesedik, és a hátára erősített tokba csúsztatja.

– Nem vagyok ellenség – mondta higgadtan.

A lány azonban nem hitt neki. Maga köré burkolta az erejét, és a védelmező pajzs alá bevonta Kazuót is.

A férfi felemelte az állát, és újra a szemébe nézett.

– Nem kell az erődet használnod ellenem.

Negin ebből értette, hogy az idegen pontosan érzékeli az ő hatalmának rezgéseit. Sőt, valószínűleg többet is tudhat róla.

– Ki vagy te? – kérdezte.

A férfi megrázta a fejét, és Kazuóra pillantott.

– Erről máskor beszélgetnék veled. Kettesben. Most jobb volna, ha eltűnnétek innen. – Lenézett a démon maradványaira. – Róla én gondoskodom. Minden más ráér.

Kazuo megfogta Negin karját.

– Igaza van. Húzzunk el innen! Már így is eléggé kiélezett a helyzet. Ez a nyavalyás dög nem a tűzben nyiffant ki. Senki nem mossa le rólunk, hogy mi öltük meg. Gyere! Menjünk!

A lány alig figyelt rá. A szóke fickóra meredt.

– Nem hiszek a semmiből felbukkanó önkéntes megmentőkben. Nincs okunk megbízni benned. Ne gyere a közelünkbe! Ne kövess, és ne keveredj bele a dolgainkba, mert megjáród!

Sejtette, hogy a figyelmeztetés nem sokat ér. Látta a férfi tekintetében az elszántságot. Ez a pasas nem ijedt meg egykönnyen. Ami viszont ennél fontosabb, nem hétköznapi ember. Nem! Ő valami más. Különös rezgés vette körül, amilyenhez Neginnek már volt szerencséje. Ez a tény egyúttal igazolta a gyanúját, hogy nem pusztá véletlenségből jelent meg éppen itt, éppen a legnagyobb szükség pillanatában. Milyen szándéktól vezérelve iktatta ki az egyetlen tanút? Lehet, hogy ez van a hasznára? Talán tényleg beszélgetniük kellene. De nem ez volt rá az alkalmas időpont.

– Látom a szemeden, mire gondolsz – kacintott Orest. – Nem én gyújtottam a tüzet. – Közelebb hajolt Negin füléhez. – Engem olyan személy küldött, akinek nagyon becses a testi épséged.

Negin elhúzódott tőle, és az arcát fürkészte. Nem értette félre a szavait. Az apja küldte! Tehát Argadu a távolból is vigyáz rá. Nem lehetett másként. Ha ez így van, akkor a Szövetség előtt hallgatnia kell erről a fickóról.

Hagyta, hogy Kazuo elvezesse onnan. Eleget rohangáltak már ezen az estén, és a verekedéstől sajgott néhány testrészüik, ezért taxit fogtak, és visszavitették magukat a leégett épülethez, hogy a saját kocsijukkal mehessenek haza.

Negin végre a saját otthonában, lefürödve, tiszta ruhában, nyugalomban lehetett. A fürdőszobai nagy tükörben vizsgálta a nyakát csúfító lila és vörös foltokat, a zúzódást az arcán, ahol a démon megütötte. Tudta, hogy reggelre nyoma sem marad ezeknek a sérüléseknek, ahogyan más hasonló esetek után sem. Olykor nagyon jól jön, ha az ember félisten. Együtt jár néhány extrával, míg minden más, ami aránylag normálisnak számított, elveszett az életéből.

Hat hónap telt el, mióta minden megváltozott körülötte. Többé nem volt a régi csapat tagja, akikkel az anyagi világban rekedt

szellemeket segítették át a másik oldalra. Nem funkcionált már portálként, így haszontalanná vált a csapat számára. Természetesen már akkor megrendült a bizalmuk Neginben, amikor olyan változások kezdődtek benne, amik a további sorsát végzetesen meghatározták.

A soha nem látott apja előkerült, így Negin választ kapott az addig őt mardosó kérdésre, hogy kicsoda ő, és honnan ered a képessége. Argadu az ősi sumer világ istene volt. Az Alvilág bírójának egyike. Ha pedig már előlépett a rejtőzködésből, egyúttal aktivizálta Negin erejét, és ezzel dingirré, isteni lényé avatta.

Ez a fordulat és a hatalmának ébredése szembeállította a lányt a titkos szervezettel, akiknek kamaszkora óta dolgozott. Az Oroszlán Szövetség nem vette jó néven, hogy Negin ellenszegül, és egyre tisztábban lát maga körül. Kicsúszott a markukból, és nem tudták többé kedvük szerint irányítani. A növekvő feszültséget és az érdekellentéteket végül mégis sikerült közös megegyezéssel rendezni. A béke ugyan csak látszólagos lehetett, hiszen a Szövetség nem tudott mindent Neginről. A lány nem fedhette fel a teljes igazságot önmagáról. Sem az apjáról és az Alvilág Uráról, Nergalról. Ennek ellenére mindannyian úgy tettek, mintha az egyezés hibátlanul működne.

Argadu komolyan vette atyai kötelességeit, és igyekezett behozni a lemaradását. Fokozatosan átadta Neginnek a tudást, amire szüksége lehetett félistenként, hogy megállja a helyét mindkét világban. Lassan kezdett kialakulni kettejük között az apa-lánya kötődés, amire olyan sokáig kellett várniuk. Megtanította Neginnek, hogyan lehet megnyitni az átjárót az Alvilágba, hogy a lány egyedül is képes legyen rá, elvégre elkötelezte magát, hogy az Alvilág urát szolgálja.

Hat hosszú hónappal ezelőtt mástól is megfosztotta őt a változás. Elvesztette a férfit, aki iránt éppen csak szerelemre lobbant. Az Alvilág istennője, Ereskigal gyilkos tőre célt tévesztett, és nem Argadut

találta el, hanem az ő szerelmét, George Lemert. Argadu barátja és hűséges szolgálója volt. Most ott nyugszik az Alvilágban, félúton élet és halál között. Soha többé nem térhet vissza a halandók világába.

Negin szíve ezer darabra szakadt a veszteségtől. Meg kellett tanulnia együtt élni a tudattal, hogy George feláldozta magát az ő apjáért, és nem szabad visszavárnia, mert nem jöhet. Ha valaha egyszer valami csoda folytán fel is ébredne a dermedtségéből, ők ketten nem lehetnek együtt. Egy édes álom keserű véget ért, mielőtt igazán elkezdődhetett volna.

Nergal hat hónapja hiába várt rá. Negin képtelen volt a színe elé lépni és a szemébe nézni. Nem is a rámenős istenség tartotta vissza őt, noha a férfi egyértelműen kimutatta az érdeklődését iránta. Mégsem miatta nem ment át az Irkalla termeibe. A lány híres vagánysággal elpárolgott, ha arra gondolt, hogy George ott fekszik mozdulatlanul, hideg szívvel, élettelenül. Ennyi fájdalmat nem bírt volna elviselni. Inkább távol tartotta magát, és magányosan marcangolta a szívét-lelkét.

Hálás volt az apjának, amiért nem kábította jószágos ígéretekkel, hogy egyszer majd minden rendbe jön. Mindketten tudták, hogy ez nem következik be.

Negin gyorsan tanult. Minden idegszálával koncentrált, és szívta magába az új tudást. Ahogy teltek a hetek, egyre erősebben érezte magában a pulzáló erőt és a kontrollt felette, amivel képes volt irányítani és kordában tartani. A változás folyamata elgondolkodtatta, hogy vajon mire lehet még képes. Hol lehetnek az erejének a határai, és vajon az Alvilág Urának milyen tervei lehetnek vele?

MÁSODIK FEJEZET

KÖVETKEZŐ ESTE a csapat összegyűlt, hogy megvitassák a kudarcba fulladt diplomáciai küldetést.

Az Oroszlán Szövetség kényesen ügyelt rá, hogy lekövethetetlenek maradjanak a nyilvánosság előtt. Soha nem adták ki a főhadiszállásuk helyét. Neginben már az is felmerült, hogy talán nem is létezik ilyen. Mindig vándorolnak és máshol tanyáznak. Fogalma sem volt róla, mi az igazság.

Az ő csapatuk egy takaros házban tartotta a megbeszéléseket. Az épület berendezése és környezete alapján egy átlagos polgári család otthona is lehetett volna. Ám messze nem ez volt a helyzet. Ezt a házat és a kerítéssel körülölelt gyönyörű kis parkot vámpíroktól bérelte ki a szervezet. Negint megnyugtatta a tudat, hogy hozzájuk hasonló elvetemült lények ingatlanában szövögethetik a terveiket, és nem egy halandó család otthonát bitorolják. Egyre gyakrabban érezte ezt, hogy jobb a különleges teremtmények között lenni, akik valamiben eltérnek a normálistól, akik hozzá hasonlóan mások. Közéjük tartozott.

Olivia és Cornelius már a nappali kerek asztala mellett ültek, amikor ő megérkezett. Alighogy leült, Kazuo is befutott. A férfi arcán

még ott sötétlettek a démon ütéseinek nyomai. Ő nem gyógyult olyan gyorsan, mint Negin. Lehuppant a mellette lévő székre.

Ekkor még egy személy jelent meg. Negin rögtön felismerte az előző esti idegen férfit, aki Corneliuszal átvizsgálta a helyszínt. A fickó belépett a szobába, és megvárta, amíg mind ráfigyelnek.

Cornelius felállt, eléje ment, kezét rázott vele, majd a többiekhez fordult.

– Ma este vendégünk lesz. Bemutatom nektek Amos Galkint. Szakértő a mágia terén, ezért felkértük, hogy alaposan tanulmányozza át a Széthi démonok anyagánál található összes nyomot. Minden tanácsával a segítségünkre lehet, hogy megelőzzünk egy esetleges összetűzést a Széthikkal.

A druida sorban bemutatta a csapattagokat Galkinnak. A fickó magas és jóképű volt. Sötétbarna haját rövidre vágva viselte. Az állán és a szája körül átütött a bőrén a sötét borosta árnyéka. Olyan típus volt, aki hiába borotválkozik, az arcszőrzete alig pár óra után máris előtüremkedik. Melegbarna szemét hosszú, fekete szempillák szegélyezték. Kifogástalan sötétszürke öltönyt viselt. Finom fanyar parfümillat hullámozott elő az inge nyakából, ahogy leült. Hibátlan bőre barnaságát csak részben köszönhette a napfénynek, a többiről a gényei gondoskodtak. Összességében remekül nézett ki, és ez sem Neginnek, sem Olivviának nem került el a figyelmét.

Udvarias felvezető beszédbe kezdett, és gondosan ügyelt rá, hogy a csodás orgánumával mindenkit lenyűgözzön. Negin megint érezte az energia hullámozását, de a férfi most jobban uralta, mint múlt éjjel. Kedve lett volna nekiszégezni a kérdést, hogy micsoda, de az ő körökben nem illett az ilyesmi.

A felvezető önfényezést végre érdemi információk követték, amikre már érdemes volt odafigyelni. Galkin rátért a lényegre.

– A vizsgálódásom során tisztán éreztem a mágia erőteljes lenyomatát az egész épületen. A démonok maradványaiból megállapítható, hogy nem csupán bent égtek, de a tűz a bensőjünkben, a testünkben keletkezett, és onnan terjedt kifelé. A ház több részén találtam gyújtópontot, tehát egy időben több helyen keletkezett a tűz. A mágia erre volt hivatott, hogy nyom nélkül elpusztítson mindent. A tűzoltók ezért nem tudták hatékonyan eloltani. Esélyük sem volt megmenteni az áldozatokat. A szakértői jelentésemben mindent leírtam, a dokumentumot a Szövetségnek átadtam. Véleményem szerint kellő nyomatékkal megindokoltam az érveimet, miért zárható ki, hogy az Oroszlán Szövetség keze lenne a támadásban. Mert azt ugye leszögezhetjük, hogy ez egy remekül kivitelezett támadás volt, egy hadművelet?

Negin és Kazuo összenéztek egy pillanatra. Negin tudta, hogy mindketten a túlélő szemtanúra gondoltak, és a vádló szavaira, miszerint közülük volt valaki az elkövető.

– Nagyon óvatosan kell kezelnünk ezt az ügyet. A Széthik ragaszkodnak a saját álláspontjukhoz, hogy merénylet volt. Nem hajlandóak tárgyalni. Őt elveszett társukért fognak revansot venni – mondta Cornelius komoran.

Negin ökölbe szorította a kezét az asztalon. *Hat* – gondolta keserűen. – *Hat démonért.*

– Ki kell találnunk valamit, hogyan nyerhetünk időt, és vehetjük rá őket az információ átadására, amiről eredetileg szólt volna az egyezség – folytatta a druida.

Galkin nemet intett a fejével.

– Azt hiszem, Cornelius, erről le kell tennetek. Már az is nagy sikernek lesz nevezhető, ha elállnak a kárpótlási követelésüktől, és nem veszik saját kezükbe a végrehajtást. Az információt nem fogják átadni.

– Úgy érted, önkényesen lépnek?

Galkin előrébb hajolt ültében.

– Ősi nép, ősi szokásokkal és szabályokkal. Ti mit tennétek fordított esetben, ha a ti embereiteket mérsárolták volna le? Aligha lennétek egyezkedős kedvetekben.

Negin belátta, hogy a pasasnak nagyon igaza van.

– Talán elmozdíthatná az ügyet a holtpontról, ha mi magunk találjuk meg az elkövetőt. Lehetőleg minél előbb, hogy elejét vegyük az öldöklésnek – mondta.

Galkin rápillantott.

– No és hol kezdené a nyomozást, miss Belford? Nincs semmi nyom. Nincs bizonyíték.

A lány alkalmasnak látta az időpontot, hogy bevallja a kis magánakciójukat Kazuóval.

– Nem pusztult el mindenki abban a házban. Volt egy hatodik démon, aki túlélte valahogy a támadást. Egy szemtanú.

Galkin sötét szemöldöke a homlokára ugrott.

– Valóban?

Cornelius értetlenül figyelte.

– Mit jelentsen ez?

Kazuo fészkelődni kezdett a széken.

– Negin és én üldözőbe vettük a démont. Kitartóan menekült előlünk, de elkaptuk. Váltig állította, hogy közülünk volt valaki. Meggyőződése volt, hogy akit látott a házban, a Szövetség soraiba tartozik.

– Egy sarokba szorított Széthinek nem adnék a szavára – legyintett Galkin.

– Azt gondolom, nem tévedett – vette át a szót Negin. – Rettegett tőlünk is. Mi van, ha éppen az a személy végezte ki őket, akit le

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

akartak leplezni előttünk? Megelőzött bennünket, és elintézte a bandát, nehogy beszélhessenek.

– Elképzelhető – felelte Cornelius. – Nem szívesen fogadom el a lehetőséget, hogy van valaki a Szövetségben, aki ilyen kettős játszámra vetemedik.

Negin lesütötte a tekintetét, hiszen ő maga is ilyesmit művelt. A Szövetség tagja, de az Alvilág Urának kötelezte el magát, és a vére, a származása által is oda van kötve örökre. Ez pedig ezerszer is erősebb kapocs mindenféle más szervezetnek tett eskünél.

– Miért nem jelentettétek a démonot? – szegezte nekik a kérdést Cornelius.

Kazuo és a lány összenéztek. Nem volt mit tenni, mint vallani, beismereni, hogy kicsit eltolták az ügyet.

– Hol van most ez a szemtanú? – Cornelius széttárta a kezeit. – Nagyon jól fog jönni, amit el tud mesélni.

– Agresszíven viselkedett. Nekünk támadt, és pokoli ereje volt – magyarázta Kazuo, és hüvelykujjával az arcán vöröslő zúzódásokra mutatott.

– Összecsaptatok?

– Elkerülhetetlen volt. Aztán elkapta Negint, és ki akarta törni a nyakát.

Cornelius szigorú tekintettel várta a folytatást.

Negin úgy érezte, neki kell felvállalnia a dolgot. A megérzése azt súgta, nem okos, ha feladja a szóke idegent, aki megmentette őt, és levágta a démon fejét. Főleg, ha az apja küldte.

Átvette a szót.

– Meg kellett magamat védenem. Kivégeztem – mondta, és közben Kazuóra sandított, remélve, hogy nem buktatja le.